

O ne spletaj mojih voljnih rok
in ne daj mi vere vanjo, Bog!
Jaz ne znam klečati . . .

Ti, ne čakaj, da ukaže dan,
sama pahni me od sebe stran!
Jaz ne znam klečati.

IV.

O ne blodi okrog,
v sen mojih noči
ne stezaj rok,
ne vprašuj me z očmi . . .

A le bruhaj, vulkan,
le poj, barbar!
Samo bolan
mi ne bodi nikar,

če v njeno telo
si začaran, zaklet,
ti vriskaj in poj,
zato si — poet! . . .

← →

Razdvojen.

Daleč plove tema noči
v noč brezdanjo in brezkraino —
srcu, ki se v njo vtopí,
kdo pokaže pot sijajno?

K tlom zadržal je obraz,
usta jeknila so: Bog! . . .
Mrak-vrag pa se isti čas
je zarogal vseokrog:

Sam se bôri sam s seboj!
Sam klubuj si, omahuj,
obupuj in sam veruj:
dan in noč je pred teboj!

← • →